

П. П. Войтович

*асистент кафедри міжнародного права та міжнародних відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»*

**ОСОБЛИВОСТІ ЗАХИСТУ ПРАВА
НА ІНФОРМАЦІЮ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ**

П. П. Войтович. Особливості захисту права на інформацію в мережі Інтернет – Стаття.

Стаття присвячена комплексному аналізу норм міжнародного права, що регулюють отримання та розповсюдження інформації через Інтернет, деяких проблем міжнародно-правового захисту права на інформацію в мережі Інтернет, а також функціонування глобальної мережі.

Ключові слова: інформаційні права людини, право на інформацію, захист інформаційних прав, Інтернет, спільне надбання людства.

П.П. Войтович. Особенности защиты права на информацию в сети Интернет – Статья.

Статья посвящена комплексному анализу норм международного права, регулирующих получение и распространение информации через Интернет, некоторых проблем международно-правовой защиты права на информацию в сети Интернет, а также функционирования глобальной сети.

Ключевые слова: информационные права человека, право на информацию, защита информационных прав, Интернет, общее наследие человечества.

P.P. Voitovich. Specifity of right to information protection in Internet – Article.

The article is devoted to the analysis of the rules of international law regulating the receiving and spread of information by the means of the Internet, some issues of international-legal protection of the right to information in Internet, and also the analysis of Global network's functioning.

Keywords: informational rights, right to information, informational rights protection, Internet, common heritage of mankind.

Важливою ознакою сучасних загальносвітових процесів є розбудова світового інформаційного суспільства. При цьому залишається нерозв'язаним одне з найважливіших питань – становлення міжнародно-правових засад регулювання відносин, пов'язаних

з функціонуванням мережі Інтернет, захистом права на інформацію в мережі Інтернет.

Інтернет як засіб масової комунікації сьогодні досяг такого рівня розвитку і впливу на суспільне життя, який потребує державного втручання у вигляді прийняття законів, що регулюють пов'язану з ним діяльність. З метою визначення напрямку такого регулювання у низці держав проведені спеціальні дослідження, створені громадські об'єднання, розробляються кодекси поведінки в Інтернеті, обговорюються проекти законів.

Різні аспекти права на інформацію, інформаційних прав, у тому числі питання доступу та використання Інтернету та навіть мережевого права розглядались багатьма вітчизняними та зарубіжними вченими, серед яких: Т.І. Абакумова, І.Л. Бачило, А.Б. Венгеров, Б. Гоголь, А.В. Грищенко, В.О. Горобцов, С.О. Губін, В.А. Дозорцев, Є.В. Єрмічова, І.М. Забара, М.М. Китайчик, В.О. Копилов, Б.А. Кормич, Т.А. Костецька, О.В. Кохановська, А. Крутських, Н.В. Кушакова, С.Ю. Лапін, І.І. Лукашук, А.В. Малай, А.І. Марущак, І.С. Мелюхін, В. Монахов, О.В. Нестеренко, А.В. Пазюк, М.Г. Прошина, П.М. Рабінович, С.П. Рабінович, О.І. Романюк, Д.О. Савельєв, О.О. Ситніков, В.С. Хижняк, К. Холдковський, С.Шевєрдяєв та інші.

Разом з тим, питання міжнародно-правового захисту права на інформацію в мережі Інтернет, міжнародно-правового регулювання функціонування Інтернету, переваг та недоліків глобальної мережі, а також міжнародно-правові принципи спілкування в Інтернеті та віднесення кіберпростору до спільного надбання людства, – залишаються досі не вирішеними.

Для України проблема правового регулювання Інтернет-відносин є надзвичайно актуальною з огляду на процес становлення національного інформаційного суспільства в нашій державі, а також визначення шляхів інтеграції до світового інформаційного суспільства [1].

Спроби сформулювати поняття Інтернету були спрямовані насамперед на групування певних функціональних ознак мережі Інтернет. Наприклад, Інтернет визначали як універсальну систему об'єднаних мереж, які дають змогу забезпечити включення будь-яких масивів інформації для надання її користувачам, надання довідкових та інших інформаційних послуг, а також здійснення різних цивільно-правових угод на основі комбінації інформаційно-комунікаційних технологій [2, с. 209 – 210]. Проте подібні йому

формулювання не передбачали головного – можливості чітко окреслити правовий статус цієї системи та суб'єктів, діяльність яких пов'язана з нею.

Інтернет (лат. *inter* між та англ. *Net (work)* мережа) – глобальна комп'ютерна мережа, що пов'язує між собою як користувачів комп'ютерних мереж, так і користувачів індивідуальних (в тому числі домашніх) комп'ютерів [3, с. 582].

В українському законодавстві правове визначення поняття Інтернет міститься в нормах ст. 1 Закону України «Про телекомунікації», згідно з яким Інтернет – це всесвітня інформаційна система загального доступу, яка логічно зв'язана глобальним адресним простором та базується на Інтернет-протоколі, визначеному міжнародними стандартами [4].

У теперішній час мережа Інтернет швидко розширюється, охоплюючи все більшу кількість учасників міжнародного інформаційного обміну. В процесі розширення мережі діють загальні закономірності, пов'язані з розвитком науково-технічного прогресу, що обумовлює, зокрема, появу нових проблем правового регулювання відносин, пов'язаних з ним.

«Інтернаціональна» природа Інтернету дозволяє стверджувати, що проблеми законодавчого регулювання діяльності в Інтернеті носять загальний характер і однакові для всіх держав [5, с. 19]. Правовідносини в Інтернет носять «екстранаціональний характер», тобто виходять за межі як внутрішньої компетенції, так і територіальних кордонів держав. Застосування локальних правових норм до таких правовідносин без врахування їх зв'язку із законодавством інших держав є неефективним. Це вимагає пріоритетної уваги до розробки правових норм щодо Інтернету на міжнародно-правовому рівні шляхом укладання і виконання міжнародних угод.

Визначальна риса Інтернету полягає в тому, що він функціонує одночасно як засіб публікацій і комунікацій, хоча радикально відрізняється від масового сповіщення і традиційних телекомунікаційних послуг. Цим пояснюється і специфіка його регулювання [6, с. 105]. Особливе значення має дотримання учасниками інформаційного обміну в мережі основних і спеціальних принципів міжнародного права.

Насамперед, особливе значення має принцип поваги до прав людини і основних свобод, включаючи свободу думки, совісті, релігії та переконань. Крім того, разом із формуванням мережі Ін-

тернет, сформувались спеціальні правові принципи міжнародного інформаційного обміну [1].

Об'єктом міжнародного права у сфері Інтернет є міжнародні відносини між різними суб'єктами відносин у мережі Інтернет та з приводу її функціонування: між провайдерами і користувачами, між самими користувачами, взаємодії з іншими особами і державними органами, міжнародними установами щодо передачі інформації, надання послуг через Інтернет та функціонування самої мережі.

Міжнародне співтовариство зацікавлено в розвитку міжнародно-правового регулювання цих питань, про що свідчать результати діяльності універсальних і регіональних міжнародних організацій в цій сфері. Крім того, зацікавленість до Інтернету виявляє і така параорганізація, як «Велика Вісімка» [7], яка спрямовує розвиток правового регулювання щодо прав і свобод та окремих видів діяльності в Інтернеті.

Глобальна мережа має екстериторіальний характер, тобто доступ до неї з будь-якої країни світу не залежить від виконання урядом держави правил міжнародних договорів. Отже, сьогодні Інтернет фактично став прекрасним щоденно поновлюваним джерелом як для здійснення, так і для порушень прав людини, у тому числі інформаційних прав [8].

Інформаційні права людини – це визначені нормативно структуровані якості і особливості буття особистості, які виражають її свободу і правомочності в інформаційній сфері і являються невід'ємними і необхідними способами й умовами її життя, її взаємовідносин із суспільством, державою, іншими індивідами. Зміст інформаційних прав людини становлять право знати про створення і функціонування усіх конкретних інформаційних систем, що стосуються особистого життя громадянина, право надавати згоду на збирання інформації, що має особистий характер, право перевіряти достовірність такої інформації і спростовувати недостовірну інформацію, право на достовірну інформацію про стан навколишнього середовища тощо.

Під міжнародно-правовим захистом інформаційних прав людини слід розуміти сукупність міжнародно-правових норм та інститутів, що закріплюють інформаційні права людини, порядок і процедури їх захисту, а також діяльність міжнародних органів, які здійснюють охорону та захист цих прав.

В різних частинах світу останнім часом активізувались процеси, спрямовані на обмеження інформаційних прав людини, а саме – скорочення меж допустимої свободи в Інтернеті. У зв'язку з цим 3 червня 2011 року ООН була прийнята Резолюція, згідно якої вимкнення конкретних регіонів від світової мережі вважається порушенням інформаційних прав людини, а доступ до Інтернету – інформаційним правом людини. Доступ до Інтернету розглядається в якості інформаційного права людини багатьма вченими [9, 10]. Згідно вказаного документу розповсюдження інформації має бути максимально вільним. Вільне використання можливостей мережі є невід'ємною комунікаційною платформою для усіх демократичних суспільств.

Необхідним є врегулювання проблеми «невидимого (непомітного) Інтернету» [11]. Мова йде про тіньові мобільні Інтернет-системи, що встановлюються на території іноземних держав, з метою підготовки акцій непокори, організації масових антиурядових заходів, передачі у режимі online відео та фотоматеріалів про мітинги та демонстрації протесту, а також показу негативних дій уряду. Фактично це програми для «революцій» у свого роду мережах-невидимках, незалежних від влади держави. В такий спосіб створюються ситуації, що призводять до «протиріч з міжнародно-правовими принципами суверенітету і територіальної цілісності держави, верховенства закону, дотримання прав людини та демократичних стандартів у світі. Розгортання на території іноземних держав нелегальних телекомунікаційних мереж («Інтернет у чомодані») є втручанням у внутрішні справи держав.

Однією з дискусійних проблем є створення окремими державами «закритого Інтернету» або створення «безпечних доменних зон». Автори проектів стверджують, що в цьому випадку Інтернет або його окремі сегменти будуть більш безпечними, оскільки користувачі зможуть отримати доступ до сайтів тільки у тому випадку, якщо відмовляться від приватності і будуть використовувати виключно справжні імена поряд із електронним посвідченням особи. Практично здійсненні проекти (наприклад, проект «Манхетен»; проект безпечної доменої зони.SECURE) викликають критику супротивників, аргументи яких зводяться до констатації порушення принципу свободи інформації і вимог дотримання прав людини.

Найбільшу увагу серед представників доктрини привертає й питання визначення поняття кіберпростору та його правового режиму.

Кіберпростір розглядається як специфічний вид території, що не має геологічної основи, з усіма відповідними правовими наслідками. В основі такого підходу покладено погляд Г. Кельзена про те, що «територія – не річ, зокрема, не земля або її частина. Це образний вираз, що позначає певне якісне право, територіальну сферу владитарності, національного юридичного порядку» [12].

Найбільш аргументовано позицію про те, що Інтернет є новим, особливим видом простору, який має віртуальну сутність і знаходиться поза межами державної юрисдикції, висловив Д. Менте. За його теорією інтернаціональних просторів найбільш правильним рішенням, яке може застосовуватися, є спеціальне правове регулювання цього телекомунікаційного простору (кіберпростору) [13].

Ще однією проблемою є віднесення кіберпростору до спільного надбання людства. Віднесення, за аналогією з космічним, морським, повітряним простором до спільного надбання людства кібернетичного простору (сфери електронного середовища), буде мати наслідком відповідний розвиток міжнародно-правового регулювання. Одним з перших звернув на це увагу І.І. Лукашук [14, с. 136 – 138].

Враховуючи основний зміст концепції спільного надбання людства, можна стверджувати, що як результат, це дасть можливість: віднести кіберпростір до надбання міжнародного співтовариства в цілому; визначити його режим і питання управління усіма державами без дискримінації; використовувати кіберпростір з урахуванням загальних інтересів і тільки у мирних цілях; визначити режим, за яким не відбуватиметься занепад кіберпростору як спільного надбання; отримувати вигоду від використання кіберпростору усім державам на справедливій основі; визначити режим і користування кіберпростору з урахуванням інтересів майбутніх поколінь. Втім, зрозуміло, що для реалізації такого підходу потрібен час і певні зміни в підходах держав до кіберпростору [11].

Для того, щоб досягти компромісу між інформаційними правами людини, з одного боку, і державним регулюванням та безпекою в Інтернет, у більшості розвинених держав пропонується йти шляхом розвитку саморегуляції і тісної співпраці з недержавним сектором, що надає мережеві послуги. Так, ще в 1997р. Європейський парламент схвалив резолюцію, на доповідь Комісії з протиправного та шкідливого змісту в Інтернет [15].

Така позиція стала ще актуальнішою після прийняття Радою Європи «Декларації про свободу спілкування в Інтернет» [16].

Приймаючи цю Декларацію, Рада Європи виявила послідовність у дотриманні проголошених нею раніше принципів. Мета цієї Декларації – гарантування права на свободу інформації, встановленого ст. 10 Конвенції про захист прав і основоположних свобод людини. Для цього в Декларації сформульовано сім основних принципів, які сприяють реалізації права на свободу слова в Інтернет.

Декларація про свободу комунікації в Інтернеті (Страсбург, 28.05.2003) містить Принцип 1: «Правила щодо контенту в Інтернеті», що за своїм характером задає тон усьому документу і відповідно за правом має вважатися базовим. Суть цього принципу: «Держави-члени РЄ не повинні піддавати контент в Інтернеті обмеженням, які перевищуватимуть застосовувані до інших засобів постачання контенту». Варто нагадати, що декларація є рекомендаційним документом, а підставою для правочину є національні закони, кодекси, акти та ратифіковані міжнародні конвенції, пакти, договори, правові норми яких увійшли до національних кодексів.

З огляду на європейську інтеграцію України важливе значення мають норми Ради Європи, що регулюють Інтернет-ЗМІ. Це такі документи як: Конвенція про захист прав і основоположних свобод людини 1950 р.; Конвенція про захист осіб стосовно автоматизованої обробки даних особистого характеру; Конвенція про кіберзлочинність 2001 р., Конвенція про інформаційне й правове співробітництво щодо послуг інформаційного суспільства 2001 р.

Міжнародно-правові орієнтири містять чисельні рішення Європейського Суду з прав людини та велика кількість міжнародних рекомендацій міжнародних організацій. Зокрема, Декларація про свободу спілкування в Інтернет встановлює найважливіші умови використання Інтернет в країнах Європи:

- неможливість встановлення обмежень для контенту в Інтернет, більших, ніж обмеження для інших медіа;
- заохочення саморегулювання щодо контенту в Інтернет;
- неможливість заборони доступу (блокування або фільтрації) до будь-яких ресурсів в Інтернет, незалежно від кордонів (за винятком обмежень для дітей та обмежень, що встановлені законними рішеннями компетентних державних органів);
- неможливість ліцензування чи інших обмежень щодо створення веб-сайтів;
- заохочення вільного ринку Інтернет-послуг, неможливість встановлення для Інтернет сервіс-провайдерів спеціальних до-

звільних обмежень чи обмежень щодо їхнього доступу до телекомунікаційних мереж;

- неможливість покладення на Інтернет сервіс-провайдерів відповідальності за контент та зобов'язань щодо моніторингу контенту, до якого вони надають доступ, який вони передають або зберігають;

- припустимість збереження анонімності користувачів Інтернет, при наявності прав компетентних державних органів відслідковувати звинувачених у кримінальних злочинах [17].

13 травня 2005 року Комітет міністрів Ради Європи прийняв Декларацію про підтримку прав людини та верховенство права в інформаційному суспільстві, яку було підготовлено спеціальним комітетом наукових експертів та представників урядів. Як зазначається у прес-релізі, «декларація є першою міжнародною спробою окреслити рамки з питання та донести принципи Європейської Конвенції з прав людини шляхом оновлення». Декларація містить підтвердження факту, що «усі права, які надійно охороняє Конвенція з захисту основних прав та свобод людини (СКПЛ), залишаються дійсними у повній мірі за інформаційної доби та повинні й надалі охоронятись, незважаючи на новий технологічний розвиток», а також переконливу заяву про те, що «як дані контенту, так і дані трафіку електронних комунікацій підпадають під регулювання положеннями норм ст. 8 Європейської конвенції з прав людини та не повинні піддаватися іншим обмеженням, окрім тих, що передбачаються цими положеннями».

Не дивлячись на те, що переваг Інтернету безумовно більше, можливі негативні аспекти не можна недооцінювати, і вони потребують регулювання, введення цензури на низку матеріалів, що загрожують моральним засадам суспільства. У зв'язку з цим Рада з телекомунікації Європейської Комісії прийняла ще в 1996 році резолюцію, спрямовану на попередження розповсюдження по Інтернету незаконного змісту, особливо дитячої порнографії [18]. Комісія розуміє важливість цих проблем і намагається вирішити їх з урахуванням встановлення правильного балансу між вільним потоком інформації і гарантованим захистом суспільних інтересів.

У низці документів ЄС розроблені рекомендації щодо недопущення у мережу матеріалів, що пропагують насильство, порнографії, розповсюдження інформації щодо виготовлення наркотиків та вибухових речовин і т.п. Про це йшлося у Заяві Єврокомісії, Ради Європи, Європарламенту і Соціально-економічного комітету, а та-

кож Комітету у справах Регіонів від 16.10.1996 р. і документі під назвою «План дій Європейських Співтовариств з питання безпечного користування Інтернетом» від 18.11.1997 р., прийнятим тими ж органами. Вважають, що в результаті реалізації цих та деяких інших актів правове забезпечення заборон досягнуте. Важливим залишається послідовне та повне виконання цих нормативних документів, зокрема, виявлення і покарання осіб, що скоїли протиправні діяння, а також попередження розповсюдження в Мережах недозволених матеріалів [19, с. 288].

Разом з тим, в багатьох Інтернет-ЗМІ існує негативне ставлення до ідеї правового регулювання відносин. Прихильники такої позиції вважають, що Інтернет має залишитися вільним для обміну інформацією, ідеями, думками, без законодавчого нормування. Вони визнають лише етичне саморегулювання [20]. Прихильники протилежної позиції обґрунтовано вважають, що існують вмотивовані потреби правового регулювання Інтернет-ЗМІ: плагіат, кіберзлочинність, інформаційна й психологічна війни, незахищеність людини в Інтернеті, адже свобода передбачає відповідальність, певні обмеження та заборони для захисту демократичних цінностей, прав, свобод інших людей. Інтернет, Інтернет-ЗМІ не можуть бути абсолютною територією свобод інформування, особливо, коли вони порушують демократичні цінності, свободи й права інших людей. Окрім того, в Інтернет-ЗМІ виникають особисті, майнові відносини, що потребують правового регулювання.

Вивчення діяльності сучасних Інтернет-ЗМІ України дало можливість визначити актуальні проблеми, що потребують найшвидшого їх правового регулювання:

- визначення правового статусу, принципів діяльності Інтернет-ЗМІ як нового, нетрадиційного мас-медіа;
- визначення прав, обов'язків, відповідальності журналістів, власників, провайдерів, адміністраторів, програмістів, інших учасників інформаційних відносин в Інтернет-ЗМІ;
- недопустимість попередньої та постфактумної цензури Інтернет-ЗМІ;
- захист авторських, суміжних та інших виключних прав на об'єкти інтелектуальної власності, що розміщені в Інтернет-ЗМІ.
- забезпечення інформаційної безпеки в Інтернет-ЗМІ;
- запобігання розповсюдженню інформації, що створює загрозу для прав, законних інтересів, фізичних і юридичних осіб;

- відвернення загрози для державної безпеки, економічного й соціального розвитку країни; психічного здоров'я фізичних осіб;
- запобігання розповсюдженню інформації, що має кримінальний, аморальний зміст (порносайти, промислове шпигунство, сексуальні послуги та інше) [20].

Міжнародне регулювання питань діяльності в Інтернет і функціонування самого Інтернету шляхом укладання багатосторонніх угод наразі є нагально необхідним для відповідного його врегулювання на національному рівні, оскільки сприятиме успішній уніфікації національного Інтернет-законодавства держав світу. Крім того, слід зазначити важливість розвитку «м'якого права» (soft law) як засобу регулювання мережі [1].

Необхідними є міжнародні домовленості відносно подальшого розповсюдження глобальних комп'ютерних мереж, які мають відповідати таким трьом вимогам: 1. Користувачі мають бути впевнені, що конфіденційна комерційна інформація, так само як і системи оплати, є захищеними і безпечними. 2. Повинна бути гарантія достовірності електронних документів і даних, впевненість у тому, що їх можна використовувати у якості юридичних доказів. 3. Користувачі повинні бути впевнені, що зможуть здійснювати контроль за змістом, до якого мають доступ їх діти [6].

Література

1. Шахбазян Карина Суренівна. Міжнародно-правові основи регулювання відносин в мережі Інтернет. : Дис... канд. наук: 12.00.11 – 2009// [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://disser.om.ua/ontent/351874.html>
2. Бачило И. Л. Информационное право. Основы практической информатики. – М., 2001. – с. 209-210.
3. Российский энциклопедический словарь. – М.: Большая российская энциклопедия в 2-х тт. 2001. – Т. 1. – С. 582.
4. Про телекомунікації: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 12. – Ст. 155.
5. Мелюхин И.С. Информационное общество: истоки, проблемы, тенденции развития. – М.: МГУ, 1999. – С. 19.
6. Ермичева Е.В. Международно-правовые аспекты деятельности средств массовой информации [Электронный ресурс]: Дис. ...канд.юрид.наук : 12.00.10 – М.: РГБ, 2003 (Из фондов Российской Государственной библиотеки) // <http://diss.rsl.ru/diss/03/0603/030603032.pdf>. – С. 105.
7. G8 DECLARATION RENEWED COMMITMENT FOR FREEDOM AND DEMOCRACY (G8 Summit of Deauville – May 26-27, 2011) [Електронний

- ресурс] – Режим доступу: <http://www.g20-g8.com/g8-g20/g8/english/live/news/renewed-commitment-for-freedom-and-democracy.1314.html>
8. «Balancing Internet regulation and human rights» (http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1990182); Gerrit Eicker, «Internet Access: a Human Right?» [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://wir-sprechen-online.com/2012/01/06/internet-access-a-human-right/>)
 9. Vinton Cerf, «Internet Access Is Not a Human Right» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nytimes.com/2012/01/05/opinion/internet-access-is-not-a-human-right.html>
 10. Alex Fitzpatrick Internet Access Is a Human Right, Says United Nations July 6, 2012 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://mashable.com/2012/07/06/internet-human-right>
 11. Забара І. М. Міжнародне інформаційне право: актуальні проблеми. Наукова доповідь. – К., 2011. – 23 с.
 12. Kelsen H. Principles of International Law / Hans Kelsen. – New York : Rinehart & Company Inc., 1952. – 461 p.
 13. Menthe D. Jurisdiction In Cyberspace: A Theory of International Spaces [Електронний ресурс] / D. Menthe // Mich. Telecomm. Tech. L. Rev. – Режим доступу: <http://www.mttlr.org/volfour/menthe.html>.
 14. Лукашук І.І. Международное право. Особенная часть: учеб. для студентов юрид. фак. и вузов / И.И. Лукашук; – Изд. 3-е, перераб. и доп. – М., 2007. – С.136-138.
 15. European Parliament Resolution of 24 April 1997 on the Commission communication on illegal and harmful content on the Internet (COM (96) 483).
 16. Declaration on freedom of communication on the Internet. Adopted by the Committee of Ministers at the 840th meeting of the Minister's Deputies. Strasbourg, 28. 05. 2003. / <http://www.coe.int/portalT.asp>
 17. Декларация о свободе общения в Интернете от 28.05.2003г. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://nkag.org.ua/index.php?plugin=Content&path=Documents/Ur_docum_mejd_dorov/internet_glasn
 18. Illegal and harmful content of the Internet. Communication to the European Parliament, the Council, the economic and social committee of the regions, 1996. Green Paper on the protection of minors and human dignity in audiovisual and informational services.
 19. Черкес М.Е. Интернет и политическая демократия // Актуальні проблеми політики. – Одеса «Юридична література». – 2001. – Вип. 10 – 11. – С. 288.
 20. Кузнецова О.Д. Гармонізація міжнародних і національних правових норм Інтернет-ЗМІ України // [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.lnu.edu.ua/mediaeco/merereg_zmi/kuznecova2.htm